

נה. אמרי לך רבנן, אייר דההיא שתא עבורי
 עברוה. הזמן יש לו תכונה עצמית ותכונה אמצעית.
 תכונה עצמית מצד אותם ההופעות והרווחים,
 הערונים והענוגים של הזמן ההוא בעצמו,
 והאמצעית היא מצד אותו התוכן שזה הזמן מכשיר
 ומכין למדרגה יותר עליונה ומלאה מזו שהוא בעצמו
 מוכשר לזה בנקודתו העמדתית, בחוגו המיוחד לו.
 בחדשים, מתואר הדבר בתיאור החודש המלא
 והחסר. המלאות מורה על הרחבת הזמן מצד תוכנו
 העצמי, שמצדו אין לדחוק ולצמצם את ערכו, וראוי
 הוא להמדד בטפיפה במדה שוחקת. והחסר מורה
 יותר על תכונתו האמצעית, שע"כ הוא מתפשט רק
 ע"פ מדת ההכרח ולא יותר. אותו החודש הממצע
 בין הופעת יציאת מצרים להופעת מ"ת (מתן תורה),
 מצד יחושו אל הגודל שבאלה המעמדים יש לו
 תואר שביל ממצע ומעביר שהוא התוכן של הכונה¹
 האמצעית שבזמן, שלעומתו מצטייר תיאור החוסר
 בחדשים. אבל יש עוד אופן באמצעית שהיא מטרה
 לעצמה, כלומר לא רק מעבר פשוט, כ"א כח מורכב
 שמכשיר לקלוט שני אורות, והופעות גדולות, שמפני
 גדלם ובהיקותם מוכרחים להיות מופסקים זה מזה
 הפסק זמני. וזה הזמן כשיש בו משום הכשר מורכב,
 שקונה (עצמית) [עצמות] מורכבה משתי התמציות,
 יש לו כבר מטרה עצמית.

הקנין של יציאת מצרים הוא קנין האופי העצמי
 שבחירות האומה, העמדה על התכונה הנשמית,
 מחופשה מכל מועקת זרים, והתכונה של מ"ת
 (=מתן תורה) הלא היא אותו האור האלהי שראוי
 להקלט רק בהיות² (העצמית) [העצמות] הישראלית
 כבר משוכללה ומוצאה לאור. החודש האמצעי, ירח
 זיו, הוא אשר קלט בו את ההכשר המורכב של
 (העצמית) [העצמות] הטפוסית הישראלית והקליטה
 העליונה של אור התורה שהוכשרו עי"ז, ומתוך
 אופיו המיוחד, עם כל מה שהוא משמש בתור
 מעביר ממעמד חזיון גדול של יציאת מצרים למעמד
 החזון המתורמם מכל גדלות של מ"ת (=מתן תורה),
 שהיה ראוי מטעם שימושן ההכנית להחסר, יש בו
 ג"כ משום תוכן עצמי מורכב, שע"כ אייר דההיא
 שתא עבורי עברוהו.

(צ"ן א"ה נכתב א"ק ה' ע"ה 6-185)